

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามสภาพการณ์ของสังคมในปัจจุบันนี้ ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน โดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้ มูลค่าของเงินตามหลักเศรษฐศาสตร์นั้นเมื่อระยะเวลาผ่านไปค่าของเงินก็ย่อมจะลดลงเป็นปกติ ซึ่งเมื่อเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้นก็ทำให้สังคมเจริญขึ้นอย่างรวดเร็วด้วย ส่งผลให้ค่าครองชีพก็ปรับตัวสูงขึ้นเช่นเดียวกัน สิ่งที่สำคัญคือ จำนวนเงินค่าปรับในความผิดลหุโทษที่ในปัจจุบันยังไม่สามารถที่จะป้องกันหรือป้องปรามให้ประชาชนในสังคมอยู่ร่วมกัน ได้อย่างปกติสุข ไม่ให้เกิดการทะเลาะซึ่งกันและกันได้ แต่กฎหมายอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือของผู้ที่มีฐานะร่ำรวยที่จะใช้กระทำต่อบุคคลอื่นที่มีฐานะด้อยกว่า และเรื่องความผิดลหุโทษเหล่านี้ก็ยังสามารถเป็นเหตุในการทำให้เกิดการกระทำผิดที่ขยายขอบเขตลุกลามไปจากในเรื่องเล็ก ๆ จนกลายเป็นเหตุร้ายแรงได้อีกด้วย เช่น ความผิดฐานพาอาวุธที่ถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายอาญา มาตรา 371¹ ซึ่งบางคดีที่มีการทะเลาะวิวาทกันมักจะเกิดมาจากการบันดาลโทสะ หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีอาวุธก็อาจเกิดการฆาตกรรมกันได้ ถึงแม้ว่าในความผิดลหุโทษบางฐานความผิดอาจจะไม่ต้องการเจตนาของผู้กระทำ ความผิดก็ตาม แต่คดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นสาเหตุหนึ่งมาจากความผิดลหุโทษที่ไม่สามารถป้องปรามให้ประชาชนในสังคมยุติการทะเลาะวิวาทกันได้อย่างแท้จริง ดังนั้น หากการกำหนดค่าปรับในความผิดลหุโทษไม่เหมาะสมหรือค่าปรับต่ำกว่าความเป็นจริงแล้ว ประชาชนหรือคนในสังคมก็อาจไม่เกรงกลัวต่อบทบัญญัติที่กำหนดไว้แต่อย่างใด สังคมโดยรวมก็ย่อมจะไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นปกติสุข ประกอบกับยังอาจเป็นการเพิ่มการกระทำผิดอาญาที่ร้ายแรงต่อสังคมได้อีกด้วย

¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371. บัญญัติว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผย หรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาชุนั้น” [อัตราโทษ แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2558 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 132 ตอนที่ 10 ก วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558]

สำหรับประเทศไทยนั้นในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขค่าปรับให้มีความเหมาะสมต่อสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม โดยมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21, 22) พ.ศ. 2558 บัญญัติให้แก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับโทษปรับของคดีหุโทษ รวม 2 ประการ คือ ประการแรก แก้ไขคำนิยามของคำว่า “คดีหุโทษ” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 102 และประการที่สอง แก้ไขให้เพิ่มอัตราโทษปรับในคดีความผิดหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 367 ถึงมาตรา 398 ซึ่งการลงโทษปรับในระบบของศาลไทยนั้นใช้ระบบการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว โดยศาลจะใช้ดุลพินิจในการพิจารณา กำหนดจำนวนค่าปรับจากความร้ายแรงของการกระทำความผิด ซึ่งเป็นการกำหนดค่าปรับในอัตราที่แน่นอน โดยอาจเกิดความไม่เสมอภาคในการลงโทษ กล่าวคือ การกำหนดจำนวนเงินค่าปรับแบบตายตัวนั้นไม่ได้ผันแปรตามรายได้หรือฐานะทางการเงินของผู้กระทำความผิด หากผู้กระทำความผิดมีรายได้สูงหรือฐานะทางการเงินดี มีความสามารถในการชำระค่าปรับได้ ก็จะไม่ได้รับผลกระทบจากการลงโทษเท่าใดนัก ส่วนผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยหรือฐานะทางการเงินค่อนข้างต่ำหรือยากจน ไม่มีความสามารถในการชำระค่าปรับได้ก็จะถูกศาลบังคับใช้ค่าปรับโดยวิธีการยึดทรัพย์หรือกักขังแทนค่าปรับ ทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยหรือฐานะทางการเงินค่อนข้างต่ำหรือยากจนได้รับผลกระทบจากการลงโทษปรับหนักกว่าผู้กระทำความผิดที่มีรายได้สูงหรือฐานะทางการเงินดี

ตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 ได้กำหนดโทษสำหรับ ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดไว้ 5 ประเภท คือ 1) โทษประหารชีวิต 2) โทษจำคุก 3) โทษกักขัง 4) โทษปรับ และ 5) โทษริบทรัพย์สิน หากพิจารณาจากข้อมูลสถิติคดีแสดงจำนวนจำเลยที่ศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักรตัดสินลงโทษ โดยจำแนกตามการกำหนดโทษ ซึ่งศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักรหมายถึง กลุ่มศาลอาญา กลุ่มศาลจังหวัดและศาลแขวง และจากสถิติเกี่ยวกับประเภทของการกำหนดโทษในการตัดสินลงโทษของศาลชั้นต้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปี พุทธศักราช 2557, 2558, 2559 และ 2560 แล้ว พบว่า ประเภทของการกำหนดโทษที่ศาลตัดสินลงโทษสูงสุด ในปีพุทธศักราช 2557 สูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ รอกการลงโทษ โทษปรับ โทษจำคุก ในปีพุทธศักราช 2558 สูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ รอกการลงโทษ โทษปรับ โทษจำคุก ในปีพุทธศักราช 2559 สูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ โทษปรับ รอกการลงโทษ โทษจำคุก และในปีพุทธศักราช 2560 สูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ รอกการลงโทษ โทษปรับ โทษจำคุก ดังตารางท้ายนี้

ตารางที่ 1.1 สถิติการตัดสินลงโทษของศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักร²

ลำดับโทษ	ปี 2557	ปี 2558	ปี 2559	ปี 2560
1	รอกการลงโทษ ร้อยละ 42.16	รอกการลงโทษ ร้อยละ 41.93	ปรับ ร้อยละ 40.86	รอกการลงโทษ ร้อยละ 43.02
2	ปรับ ร้อยละ 39.60	ปรับ ร้อยละ 41.64	รอกการลงโทษ ร้อยละ 39.69	ปรับ ร้อยละ 38.92
3	จำคุก ร้อยละ 17.04	จำคุก ร้อยละ 14.25	จำคุก ร้อยละ 16.31	จำคุก ร้อยละ 16.21

จากสถิติการตัดสินลงโทษของศาลชั้นต้น นอกจากการรอกการลงโทษที่อยู่ในลำดับแรกแล้ว ในปี 2557, 2558 และ 2560 โทษปรับอยู่ในลำดับที่สอง สำหรับปี 2559 โทษปรับขึ้นมากอยู่ในลำดับแรก จะเห็นได้ว่าโทษปรับเป็นโทษที่ศาลนำมาใช้บังคับมากที่สุด เพราะโทษปรับเป็นโทษที่จะบังคับเอากับบรรดาทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหลาบจำ ไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำอีก การลงโทษปรับจึงนับว่าเป็นวิธีการลงโทษที่สะดวก สามารถบังคับโทษได้อย่างประหยัด รวดเร็ว ภาครัฐเสียค่าใช้จ่ายน้อย และไม่ส่งผลต่อเสรีภาพของผู้กระทำความผิดเหมือนการลงโทษจำคุกหรือโทษกักขัง หากจะเปรียบเทียบโทษปรับกับโทษจำคุกแล้ว โทษปรับนั้นมีข้อดีที่หลายประการ ประการแรก การใช้โทษปรับมีต้นทุนในการบริหารจัดการต่ำกว่าโทษจำคุก รวมถึงการคุมประพฤติและการกักบริเวณ ประการที่สอง สังคมไม่ต้องสูญเสียแรงงานจากผู้ที่ต้องโทษจำคุก และประการที่สาม โทษปรับไม่ก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบหรือตราบาป (Social Stigma) แก่ผู้กระทำความผิดเหมือนโทษจำคุก ดังนั้น การใช้โทษปรับแทนโทษจำคุก โดยเฉพาะในกรณีที่เป็นความผิดลหุโทษที่เป็นความผิดเล็กน้อยและมีได้เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ควรพิจารณาเพื่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย³

² รายงานสถิติคดีศาลยุติธรรมทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พุทธศักราช 2557 – 2560. สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม.

³ สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์, ธราธร รัตนนฤมิตรสร และทรงพล สงวนจิตร. (2554). “นิติศาสตร์ของระบบยุติธรรมทางอาญาของไทย”. รายงานฉบับสมบูรณ์ เล่มที่ 1 โครงการการวิเคราะห์กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วยเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.). หน้า 59.

ภาพรวมของโทษปรับทางอาญาในประเทศไทยมีรูปแบบการบัญญัติโทษปรับทางอาญาสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท⁴ ได้แก่

(1) โทษปรับที่ใช้ทดแทนโทษจำคุก ในกฎหมายฉบับต่าง ๆ มีรูปแบบหลักของโทษปรับ คือ โทษปรับที่ใช้ทดแทนโทษจำคุก โดยใช้คำว่า “หรือ” ในการบัญญัติโทษปรับที่ใช้ทดแทนโทษจำคุก อาจเป็นได้ทั้งโทษปรับที่ระบุจำนวนค่าปรับไว้ชัดเจนหรือเป็นค่าปรับตามจำนวนเท่าของความผิด

(2) โทษปรับที่ใช้ควบคู่กับโทษจำคุก ในบางฐานความผิดนั้นกฎหมายอาจ บัญญัติให้ใช้โทษปรับควบคู่ไปกับโทษจำคุก โดยใช้คำว่า “และ” ในการบัญญัติโทษปรับที่ใช้ควบคู่กับโทษจำคุก อาจเป็นได้ทั้งโทษปรับที่ระบุจำนวนค่าปรับไว้ชัดเจนหรือเป็นค่าปรับตามจำนวนเท่าของความผิด

(3) โทษปรับเพียงอย่างเดียว นอกเหนือไปจากการใช้โทษปรับเพื่อทดแทน หรือเพื่อควบคู่ไปกับโทษจำคุกแล้ว ในบางฐานความผิดนั้น กฎหมายอาจบัญญัติให้ใช้โทษปรับเพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกันกับการใช้โทษปรับเพื่อทดแทนหรือเพื่อควบคู่ไปกับโทษจำคุก โทษปรับบางฐานความผิด อาจมิได้เป็นโทษปรับที่ระบุจำนวนค่าปรับชัดเจน แต่เป็นค่าปรับตามจำนวนเท่าของความผิด

ดังนั้น การลงโทษปรับสำหรับผู้กระทำความผิดที่มีรายได้สูงหรือฐานะทางการเงินที่ดี จึงไม่ใช่ผลที่อาจทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อการกระทำความผิด และอาจมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นได้ในอนาคต ความเหลื่อมล้ำในระบบเศรษฐกิจน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดที่มีรายได้สูงหรือฐานะทางการเงินดีมีทางเลือกมากกว่าผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยหรือฐานะทางการเงินค่อนข้างต่ำหรือยากจน การลงโทษปรับในระบบการกำหนดโทษปรับแบบตายตัวอาจยังขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้และอัตราโทษที่ถูกกำหนดขึ้นนั้นก็ได้ผันแปรไปตามสถานะเศรษฐกิจหรือตามรายได้ของผู้กระทำความผิดและของสังคมในปัจจุบัน

แม้ปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30/1 ได้กำหนดให้ผู้ต้องโทษปรับที่ไม่มีเงินชำระค่าปรับสามารถร้องขอต่อศาลเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับหรือถูกกักขังแทนค่าปรับได้⁵ แต่มาตรการนี้ก็นำมาใช้ได้เฉพาะผู้ต้องโทษปรับที่มีปัญหา

⁴ อิศร์กุล อุณหเกตุ. (2556). “ระบบค่าปรับทางอาญา” ใน *ชุดหนังสือการสำรวจองค์ความรู้เพื่อการปฏิรูปประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : เบนไทย. หน้า 9-12.

⁵ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2559. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 133 ตอนที่ 31 ก วันที่ 7 เมษายน 2559

มาตรา 30/1 บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลพิพากษาปรับ ผู้ต้องโทษปรับซึ่งมิใช่คนยากจนและไม่มีเงินชำระ

ทางการเงินหรือมีฐานะยากจนไม่สามารถชำระค่าปรับเป็นตัวแทนได้ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้ต้องโทษปรับที่มีฐานะร่ำรวยที่สามารถชำระค่าปรับได้ไม่รู้สำนึกหรือตระหนักถึงการกระทำความผิดที่ตนเองได้ก่อขึ้นอันจะนำไปสู่การกระทำความผิดซ้ำขึ้นได้อีก จึงไม่สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคและไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่จะแก้ไขฟื้นฟูสร้างจิตสำนึกที่ดีให้แก่ผู้กระทำความผิด โดยไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

ทั้งนี้ ในต่างประเทศได้นำโทษปรับทางอาญาในระบบปรับตามวันและรายได้มาใช้บังคับ ซึ่งในระบบนี้จะกำหนดอัตราค่าปรับให้มีความสัมพันธ์กับรายได้เฉลี่ยต่อวันของผู้กระทำความผิด โดยกำหนดให้มีความเหมาะสมกับฐานะทางการเงินของผู้กระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้ ช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ และยังเป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษอย่างมีประสิทธิภาพ แต่เนื่องด้วยระบบการลงโทษปรับของประเทศไทยยังใช้ระบบการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว การบังคับโทษปรับจึงมีผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยหรือฐานะทางการเงินค่อนข้างต่ำหรือยากจน ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจหรือค่าครองชีพของผู้ต้องโทษ

การปรับปรุงโทษปรับเฉพาะในส่วนความผิดลหุโทษ ซึ่งเป็นความผิดเล็กน้อยที่มีการกำหนดโทษปรับไว้แยกออกจากความผิดทั่วไปต่างหาก การนำระบบโทษปรับตามรายได้และความสามารถในการชำระของผู้กระทำผิดมาใช้นั้น น่าจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ดีที่สุดที่จะช่วยสร้างความเป็นธรรมในการลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีฐานะและระดับรายได้แตกต่างกัน โดยศาลสามารถใช้ดุลพินิจที่จะกำหนดอัตราโทษให้มีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด ตลอดจนความสามารถในทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ ยังสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ด้วยอัตราค่าปรับที่ไม่ได้ยึดหยุ่นตามภาวะเศรษฐกิจที่ผันผวนหรือไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามสถานะค่าเงินได้อีกด้วย

จากปัญหาดังกล่าวเพื่อเป็นการพัฒนาระบบการลงโทษปรับของกฎหมายไทยให้เกิดประสิทธิภาพในการนำมาใช้บังคับ และเกิดประสิทธิผลในการป้องปรามการกระทำความผิดซ้ำในงานวิจัยฉบับนี้จะศึกษาและวิเคราะห์การนำระบบปรับตามวันและรายได้มาใช้ในระบบการลงโทษปรับเฉพาะในส่วนความผิดลหุโทษ เนื่องจากความผิดตามกฎหมายที่มีโทษปรับนั้นมี

ค่าปรับอาจยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ หรือถ้าความปรากฏแก่ศาลในขณะที่พิพากษาคดีว่าผู้ต้องโทษปรับรายใดอยู่ในเกณฑ์ที่จะทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ตามมาตรานี้ได้ และถ้าผู้ต้องโทษปรับยินยอม ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้

กำหนดอยู่ในกฎหมายหลายฉบับ และเพื่อให้สอดคล้องกับระยะเวลาของการศึกษากับทรัพยากรที่มี ประกอบกับความผิดพลาดโทษเป็นความผิดในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายอาญาหลัก ของประเทศไทย และสามารถนำหลักการที่ได้วิเคราะห์แล้วไปปรับใช้กับกฎหมายที่มีโทษทาง อาญาอื่น ๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรมได้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของการลงโทษปรับทางอาญาในระบบ กฎหมายไทย โดยนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของระบบปรับ ตามวันและรายได้ตามกฎหมายของต่างประเทศ

1.2.2 เพื่อหาแนวทางการกำหนดค่าปรับความผิดโทษที่เหมาะสมในระบบปรับตามวัน และรายได้ว่ามีความสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในประเทศไทยหรือไม่เพียงใด โดยกำหนด ขอบเขตอัตราค่าปรับและช่วงหน่วยวันปรับ และวิเคราะห์ว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำ ในฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดได้อย่างไร ประกอบกับศึกษาวิเคราะห์ปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดในการนำข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ รายได้และ ทรัพย์สินของจำเลยหรือผู้กระทำความผิดมาในชั้นศาล พร้อมกับเสนอขั้นตอนหรือวิธีการในการ ตรวจสอบข้อมูลหรือการได้รับแจ้งข้อมูลรายได้ที่เป็นข้อมูลที่แท้จริงของผู้กระทำความผิดเพื่อ นำมาคำนวณค่าปรับ รวมไปถึงหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแสวงหาหรือตรวจสอบข้อมูลที่ได้มา เหล่านี้ด้วย

1.2.3 เพื่อศึกษาให้ทราบถึงแนวทางในการพัฒนากฎหมาย ประโยชน์ของระบบการลงโทษ ปรับในระบบปรับตามวันและรายได้ และข้อพิจารณาอื่น ๆ ที่มีความเป็นไปได้ในการนำระบบการ ลงโทษปรับในระบบปรับตามวันและรายได้ไปใช้บังคับได้อย่างเป็นรูปธรรมในความผิดโทษ ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในประเทศไทย

1.3 สมมติฐานการศึกษา

หากมีการนำโทษปรับในระบบปรับตามวันและรายได้มาใช้ในความผิดโทษ เพื่อเป็น การนำร่องและทดลองใช้ในความผิดที่มีโทษสถานเบา โดยมีการคำนวณค่าปรับที่พิจารณาจาก รายได้สุทธิของผู้กระทำความผิดและความร้ายแรงจากการกระทำความผิด มาปรับใช้โดยกำหนด ขอบเขตอัตราค่าปรับและช่วงหน่วยวันปรับให้มีระดับขั้นสูงและขั้นต่ำจะสามารถแก้ปัญหา ความเหลื่อมล้ำหรือความแตกต่างในฐานะทางเศรษฐกิจจากการได้รับโทษปรับของผู้กระทำ ความผิดได้ อันจะเป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งและป้องปรามผู้กระทำ

ความคิดให้เกิดความเข็ดหลาบและจะได้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้จะศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของการลงโทษปรับในระบบปรับตามวันและรายได้อำนาจสำหรับความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา การบังคับใช้ระบบปรับตามวันและรายได้อำนาจของต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค ข้อจำกัด และประโยชน์ ตลอดจนทิศทางการเป็นไปได้ในการนำมาบังคับใช้อย่างเป็นรูปธรรมให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ศึกษาโดยใช้วิธีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร บทความ งานวิจัย ตำรากฎหมายต่าง ๆ และตัวบทกฎหมายในเรื่องโทษปรับที่เกี่ยวข้องกับความผิดลหุโทษ ระบบการลงโทษปรับทางอาญาในระบบปรับตามวันและรายได้อำนาจ ตลอดจนข้อมูลสารสนเทศและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์และนำมาเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบและเข้าใจถึงแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของการลงโทษปรับทางอาญาในระบบกฎหมายไทย จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวคิด ทฤษฎี และหลักเกณฑ์ของระบบปรับตามวันและรายได้อำนาจของต่างประเทศ

1.6.2 ทำให้ทราบและสามารถกำหนดขอบเขตอัตราค่าปรับและช่วงหน่วยวันปรับความผิดลหุโทษในระบบปรับตามวันและรายได้อำนาจที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในประเทศไทย และสามารถกำหนดแผนการชำระค่าปรับของจำเลยหรือผู้กระทำความผิดให้เปลี่ยนแปลงตามพฤติการณ์ได้ซึ่งนับได้ว่าเป็นการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดได้ส่วนหนึ่ง ทั้งนี้ ได้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดในการนำข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ รายได้และทรัพย์สินของจำเลยหรือผู้กระทำความผิดมาในชั้นศาล พร้อมด้วยขั้นตอนหรือวิธีการในการตรวจสอบข้อมูลหรือการได้รับแจ้งข้อมูลรายได้อำนาจที่เป็นข้อมูลที่แท้จริงของผู้กระทำความผิดเพื่อนำมาคำนวณค่าปรับ รวมไปถึงหน่วยงานที่รับผิดชอบในการแสวงหาหรือตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาเหล่านี้ด้วย

1.6.3 ทำให้ทราบและสามารถประเมินแนวทางในการพัฒนากฎหมาย ประโยชน์ของระบบการลงโทษปรับในระบบปรับตามวันและรายได้ และข้อพิจารณาอื่น ๆ ที่มีความเป็นไปได้ในการนำระบบการลงโทษปรับในระบบปรับตามวันและรายได้ไปใช้บังคับได้อย่างเป็นรูปธรรมในความผิดลหุโทษให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในประเทศไทย